

is tapasztalta volna meg, akkor is teljes mértékben el tudja képzelni, milyen fegyvernemek kerülhetnek ellene felhasználásra a pénz segítségével. És teljesen természetesen erre válaszképpen érkezik a védelem reakciója is - biztosítani a hátszínét, bármibe is kerüljön az. A hátszín azonban éppen az erős tőke. Vagyis valamilyen pénzügyi áramlathoz kell csatlakozni. Vagy, ahogy azt ma nevezni szokták, oligarchákhoz.

Esetleg valamilyen párttól való függőségbe esik. Lényegtelen milyen párttól, a lényeges az, hogy ezt a függőséget később le kell dolgoznia.

S mi van az okos törvényekkel? Semmi! Létrehozatalukhoz egyszerűen nincsenek megteremtve a megfelelő feltételek.

Természetesen, a képviselők élvezhetnek egy egész sor kedvezményt is. Sőt, a jogvédői szervekkel szemben még képviselői mentességük is van. A kérdés azonban megmarad. Ha a mérleg egyik serpenyőjébe helyezzük a képviselőknél juttatott kedvezményeket és a másikba az idegességet, a stresszt, amely munkájukkal jár, az ármánykodásokat, a zaklatott munkatempót, akkor bizony nem tudni, melyik oldalra billenne ki a mérleg nyelve.

Van azonban még egy paradox körülmény. Az emberiség történelmében még nem akadt egyetlen olyan ember, egyetlen olyan superbölcs sem, aki képes lett volna mindig, folyamatosan, napról napra kizárólag csakis bölcs döntéseket hozni. Még az elismert vezetők, tábornokok is, ahogy az ismeretes, követtek el hibákat.

A képviselők munkarendje úgy van kialakítva, hogy minden nap ülésezniük kell. Figyeljék meg, kérem, naponta néhány órán át! Minden ülésen néhány törvénytervezetet kell elfogadniuk, még hozzá a társadalom életének különböző területein alkalmazandó törvényeket.

Ilyen munkarend mellett bölcs törvényeket hozni elméletileg is - és ahogy a történelem tanúsította -,

a gyakorlatban is, lehetetlen. Azért lehetetlen, mert nincs idő a gondolkodásra. Ennek ellenére a törvényhozásban az államok zömében a földrészek mindegyikén ilyen abszurd munkarend uralkodik. Ki szabta meg? Hát valahogy így rendeződött el magától, gondolják sokan. Nem valahogy és nem magától. Túlságosan is jól és célirányosan van ez átgondolva. Ráadásul még komolyabban meg sem vizsgáljuk.

Nyugodtan, s bizonyíthatóan beszélhetünk káros voltáról is. Kártékony hatását tudományosan is, pszichoanalitikusok segítségével be lehet bizonyítani. Ez, természetesen, fontos, de nem a legfontosabb. A legfontosabb az, hogy megértsük, mit lehet helyette választani. Arról azonban, hogy mi lenne helyette a lehetséges változat, semmi sem jut eszünkbe. Hát, hogy is juthatna, ha e gyakorlat majdnem minden országban szinte törvényszerűvé vált.

Ha azonban Anasztázia nagypapája elsőként vetette fel e kérdést, ha ismeri az olyan testületek munkáját, melyek az évezredek folyamán működtek és a mai törvényalkotó szervekhez hasonlítottak, akkor lehet, hogy tud rá megoldást. Meg is kérdeztem:

- Fel tudná nekem vázolni a választások menetét és a törvényhozó képviselők azt követő munkájának a megszervezését?

Válaszul a következő hangzott el:

- Magukról a választásokról értelmetlen beszélni, amíg nincsenek megváltoztatva a képviselők munka- és életfeltételei.

- És a maga nézete szerint milyeneknek kellene lenniük e munka- és életfeltételeknek?

- A képviselőket, ha csak részben is, de mindenekelőtt ki kellene venni e természetellenes információs térből. Biztosítani kellene számukra olyan táplálékot, amely képes elősegíteni az agy teljes értékű munkáját. Létrehozni egy

olyan képet, amely a társadalomban tiszteletet ébreszt, amely magával tudná ragadni és vezetni minden egyes képviselőt.

- Mit jelent létrehozni egy képet?

- Abból ítélve, amit a képviselőkről mondtál, külső jelrendszerük arról árulkodik, hogy a tömegekben a hivatalnokokról általában és a képviselőkről különös-képpen egy visszataszító kép uralkodik.

- Igen, ez igaz! Tényleg, egy általánosan rossz kép él róluk.

- Ez nagyon rossz. Az emberek a képviselőkhöz való viszonyukban negatív gondolati alakzatokat hoznak létre, következésképpen ők maguk teszik a képviselőket negatívvá. A kép ugyanis az emberi tömegek gondolatainak erőteljes, összpontosított energiája.

- Ugyan, miért is kellene az embereknek pozitívan gondolkodniuk róluk, ha az életük nem javul?

- Hát látod, s itt bezárul a kör! Minden alkalommal, úgymond, az emberek legjavát választjátok, ám mihelyt megválasztottátok, máris úgy értékelitek őket, mint a legrosszabbakat.

- De hogy lehetne ténylegesen is kilépni ebből az ördögi körből?

- Jobb lehetőség annál, amit Anasztázia javasolt, az utóbbi ötezer évben nem volt és előreláthatólag a közeljövőben sem lesz.

- Mire gondol?

- A földre.

- Anasztázia azt mondta, hogy földet - legkevesebb egy hektárnyit - minden azt óhajtó családnak kell adni. Életfogytiglani használatra, hogy azon hozzák létre saját családi birtokukat. De a képviselőket egyáltalán még csak meg sem említette.

- Pontosan. Minden egyes azt óhajtó családnak. Na, és a képviselőknél nincs családjuk?

- De van.

- Akkor viszont, miért ne lehetne velük kezdeni?

- Az emberek erre rögtön azt mondanák, hogy ez már mindennek a teteje, már a kiváltságokat is keveslik.

- Az embereknek meg kell magyarázni, hogy kiért történik mindez. Az embereknek meg kell magyarázni, milyen feltételek mellett születhetnek olyan törvények, amelyekre várnak.

- De hogyan kellene nekik földet adni, általánosan érvényes vagy kedvezményezett feltételek között?

- Általánosan érvényesek között és nem teljesen. Minden képviselőnek kapnia kell nem kevesebb, mint százötven hektár földet, amelyen egy új típusú települést kell létrehozni. Oly elvek értelmében, ahogy azt Anasztázia leírta. A százötven hektárnyi életfogytiglanig kiutalt földből a képviselő magántulajdonát egy hektár képezheti, ha kisebb családja van és nincs szándékában annak bővítése. Ha a képviselőnek vannak gyermekei, akik saját családot szeretnének alapítani és szintén saját birtokot kívánnak létrehozni, akkor elkerülhetetlen a gyermekek számára is kiutalni egy-egy hektárt, vagyis hármat vagy ötöt, attól függően, milyen nagy a családja.

- És mi legyen a többi hektárral? Maga százötvenről beszélt.

- A maradéknak a harminc százalékát arra használhatja, hogy szétosztja azok között, akiknek ő akarja. A többit olyan embereknek kell elfoglalniuk, akik a társadalom különböző rétegeiből érkeznek - katonáknak, tudósoknak, művészeknek, vállalkozóknak. Minden településen feltétlenül kell egy vagy két hektár földet intézetből való gyermekeknek vagy menekülteknek juttatni. De egy-egy településen belül nem szabad két képviselőnek földet kapnia.

- Na és? Mi van tovább? Ha majd minden képviselőnek lesz saját családi birtoka, akkor a törvények ettől máris jobbak lesznek?

- Természetesen jobbak. Országunkban fognak születni a világ legjobb törvényei.

- Minek eredményeképpen?

- Jelenleg a képviselők idejük java részét dolgozószobáikban és üléseken töltik, távol a néptől, a tömegektől. Manapság nem kapnak hálát a jó törvényekért vagy elmarasztalást a rosszakért. Mostanában, természetes óhajukat követve, igyekeznek biztosítani családjuk anyagi jólétét. Amikor befejeződik képviselői megbízatásuk, megváltoztathatják lakóhelyüket, más városba, esetleg országba költözhetnek, ahol senki se fogja tőlük számon kérni, vagy nem fogja őket körözni, ha esetleg általánosan elfogadott szabályokat sértettek meg. A lakóhelyük megváltoztatása, ahol élnek, vagy esetleg más országba való költözésük nincs hatással jólétükre. Ha pénze van, az ember bárhol tud magának biztosítani fedelet feje fölé, ételt, ruhát. De pénzért nem tud biztosítani családi birtokot, Hazát. Most a Hazának, mint fogalomnak az értelme összekuszálódott. Hazának neveznek egy területet, amelyet valakik határral jelöltek be. Pedig a Haza mindig is a szülőföldből kiindulva kezdődik és azokra az emberekre terjed ki, akik szellemileg hozzád hasonlóak. Azok, akik saját birtokaikat kezdik létrehozni, Hazát kapnak és örök életet. A családi birtok elvesztése - a Haza és az öröklét elvesztése - a legnagyobb tragédia a család számára! Nem a törvények, az erkölcs fogja védelmezni a képviselőket a helytelen döntésekkel szemben, hanem a családi birtok. A pénz sem lesz a legfontosabb az olyan emberek számára, akiknek Hazájuk van. Csak családi birtokán tudja az ember megkapni azt a számára szükséges táplálékkomplexumot, mely alapvető többek között az agya számára is. Hiszen az olyan embereknek, akiknek sokat kell gondolkodniuk, ez rendkívül fontos. Az Állami Dumának maximum három napig szabad üléseznie a héten. A fennmaradó időt a képviselőnek saját családi birtokuk területén kell eltöl-

teniük. Majd ott fognak gondolkodni. Ott fog végbemenni a törvények létrehozásának alapfolyamata. A feleségeknek nem volna szabad olyan munkával foglalkozniuk, amelynek nincs kapcsolata képviselő férjük tevékenységével. A családi birtok elhatárolja a képviselőt - még ha csak ideiglenesen is - a mesterséges világ információtól. Segít a gondolkodás folyamatában. A nagy filozófusok elméjében a nagy gondolatok a magányban, a félrevonultságban születtek és nem nyilvános fellépések alkalmával.

De ha a képviselők egy része nem akar földet venni és létrehozni rajta családi birtokot?

- Most jutottunk el a „Nemzeti Kép-Viselők” választásához. Ha bárki közülük nem akar családi birtokot létesíteni, a népnek nem lenne szabad az ilyet a következő időszakra megválasztania. Az ilyen embernek az adott országban ugyan lehet állampolgársága, mégis idegen. Neki nem kell e Haza. S bármilyen szép szavakkal illetnénk is az ilyen embert, tevékenységével népének semmi jót nem hoz.

- De ha a jelöltek esetleg előre tudják, hogy megválasztásuk elsődleges feltétele a családi birtok, mi legyen azokkal, akik ugyan elfogadják a földet - építhetnek maguknak rajta kacsalábon forgó palotákat, teniszpályákat, téglakerítéseket -, de mégsem látnak hozzá az erdő kiültetéséhez, a kert, az élő sövény létesítéséhez, amelyekről Anasztázia mesélt? Akkor mi legyen?

- Akkor megmutatják igazi valójukat. Ilyen esetben az emberek helyesen választhatnak. Tudod, miért volt minden embernek még a régi Oroszországban apai neve? Hajdanán, amikor az emberek önmagukról beszéltek, így mondták: Ivan vagyok, Nyikita birtokáról, megnevezve apja vagy nagyapja nevét, a családi birtok alapítóját. Vagyis a megnevezett birtok által az ő értéke is nőtt. Azzal, hogy az ember megnevezte a birtokot, amelyről származott, a legtöbbet mondta el magáról, jelleméről, de képességeiről is. S az, aki nem tudta büszkeséggel megmutatni birtokát, azt honta-

lannak tartották.

Minél többet beszélt Anasztázia nagypapája a családi birtokokról, annál erősebben kezdett kirajzolódni tudatomban jövőnk országunk örömteli képe. Csak képzeljék el! Lássák képzeletükben! Az Állami Duma háromszázhatvan képviselője mindegyike százötven hektár földet kap és háromszázhatvan gyönyörű új típusú birtokot hoz rajta létre. Mindegyikük nem csupán szavakkal, hanem tetteikkel mutatja meg, mire képes.

S Oroszországban megjelenik az első háromszázhatvan oázis, amelyeken „emberi körülmények” között kezdenek élni az orosz emberek. Majd ezek a képviselők fognak törvényeket hozni. S természetesen nem lesz egyetlen olyan törvény sem megszavazva, amely a természetet károsítaná.

Olyan törvényeket hoznak majd, amelyek ténylegesen is biztosítják minden állampolgárnak a jogot arra, hogy megkapja saját kis Hazája szegletét. Őrizni, védelmezni fogják e törvényt, mert nekik is lesz saját Hazájuk.